

arallegim

“Hem de cercar els moments que ens fan la vida lenta”

Biel Mesquida publica el poemari ‘Carpe momentum’ a ‘Jardins de Samarcanda’

◆◆◆◆◆ **Cristina Ros**

Amb Ramon Llull o Blanca Llum Vidal, amb Miró o Pavese, amb Rodoreda o Jaccottet, amb Juan de la Cruz o Kavafis. A *Carpe momentum*, el nou poemari de Biel Mesquida (Castelló de la Plana, 1947), l'autor dialoga amb moltes de les veus que alimenten la seva escriptura. “Són veus que m’envolten, que em fan pensar, discutiguera, xerrera, em serveixen de parets mestres i de fonament. Són l’ansiolític dels meus tremolors. Em donen una energia que esdevé creativitat. Han de formar part del llibre perquè formen part de mi”, diu.

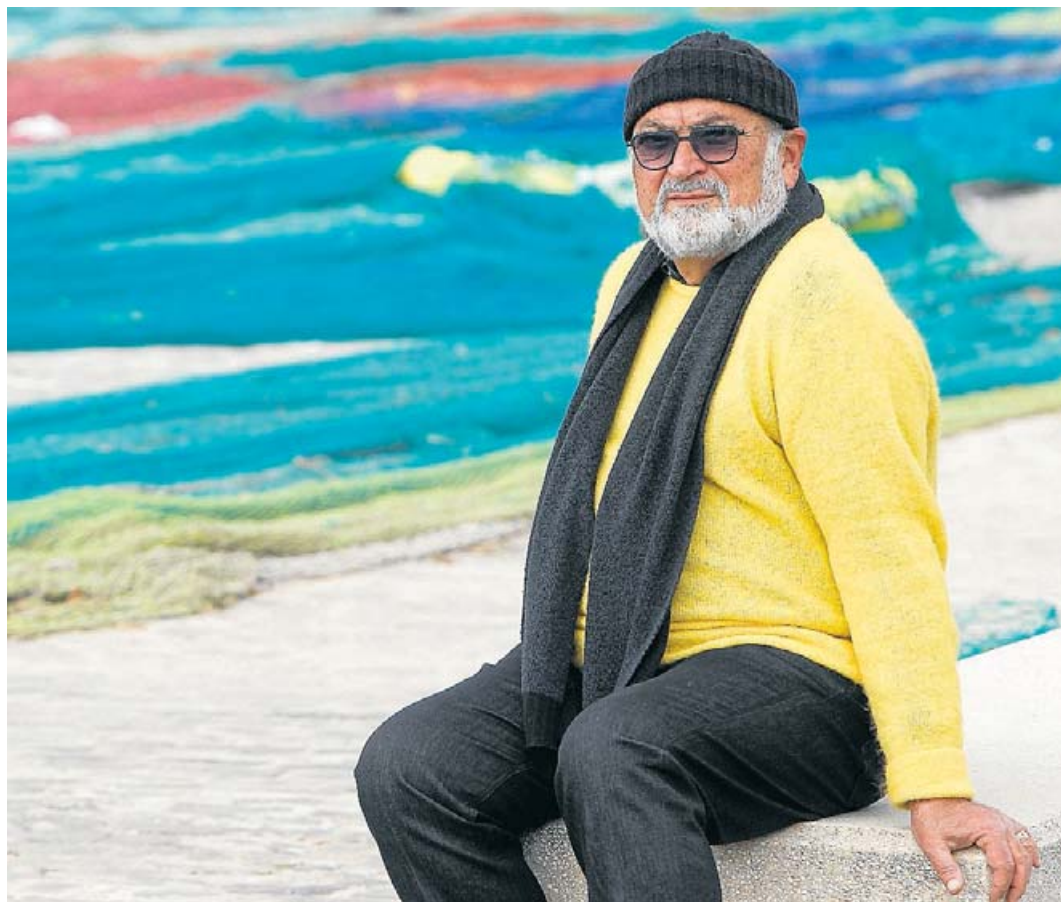
En una visió calidoscòpica, estructura *Carpe momentum* en tres llibres –*El recordador*, escrit el 2009; *El llegidor*, del 2017, i *El sentidor*, del 2020– i una última part, un *Ars Amandi* com a tancament, “una traca, explosiva, el *grand finale* que trenca amb la forma dels altres tres llibres”. “És la follia lul·liana, faulkneriana, hölderliniana, dels grans amadors de la literatura. El poeta es despulla i mostra al lector part de les seves pulsions, desitjos, amors, dubtes i por”, afirma.

Publicat a la col·lecció *Jardins de Samarcanda*, *Carpe momentum*

mostra un Mesquida madur, tan segur d’ell mateix que amb un sol gest pot expressar la bellesa i alhora la complexitat del món. És un Mesquida que, tot i haver escrit el gruix de l’obra en l’any pandèmic, celebra la vida. “Sentirem la força de la vida si cantam a les coses senzilles. Això és *Carpe momentum*: hem de cercar els moments que ens fan la vida lenta. Hem de revaloritzar els valors. I fer-ho des de la importància que és estimar i ser estimat”, recomana.

Dolor, mort i alegria

El 2020 ha dut l'autor a una situació paradoxal amb l'escriptura: “M’ha costat molt escriure per la presència constant del dolor i la mort. També per la necessitat i l’enyorança dels altres. Però alhora m’ha mostrat que, en escriure damunt negre, surten més colors, prenen força i vivor. Així que en aquest llibre, fet en bona part enmig d’una gran pena, sabent que tenim mil motius per sentir-la, jo vaig repetint: alegria. He volgut crear colors, músiques, danses, lletres, olors perquè ens acompanyin. La meua obra vol fer companyia, ajudar a sentir la força de la vida”.

ISAAC BUJ

L’obra demana esforç al lector tot i que els poemes són de fàcil lectura. “Tota lectura és esforç. Qualsevol que vulgui passar gust de llegir, ha de rellegir. I jo m’he arriscat amb aquest llibre. Hi ha molta contenció però no correcció en la mesura que n’hi ha en tota la meua obra. Corregeixo molt, tinc tendència a recargar el llenguatge, cercar metàfores atrevides. Aquí he intentat anar a la cosa senzilla, profunda i de veres. I això fa sorgir sentits que no imaginaves”, apunta.

Des dels primers versos, un poema prelude defineix la poesia. És una declaració de principis del poeta: “El que feiem és agafar el llenguatge vell i desgastat per convertir-lo en una cosa viva i tibant. Aquest llibre primer

CARPE MOMENTUM
BIEL MESQUIDA
‘JARDINS DE SAMARCANDA’
EUMO EDITORIAL
179 PÀG. / 17 €

ens recorda que els humans som éssers de llenguatge. I el llenguatge ens fa, ens consola, ens ajunta amb els similars”. Mesquida també entén com a prelude el llibre segon: “*El llegidor* ens diu que llegir, com viure, és sentir i trobar sentit”. El llibre tercer, molt més extens, per al poeta és “un cant polifònic als sentits, sentir i crear sentit. El poeta és un creador de sentit. Anam a ell perquè ens mostri sentits nous d’allò que sovint tenim davant els ulls, perquè ens obri nous horitzons”. Mesquida creu que al llarg de la seva vida de poeta ha anat cavant “un pou fondo, que ara ja és molt fondo, i ja no hi trobo or, ni cap pedra preciosa, però jo segueixo excavant, perquè és en el mateix excavar on trobes”. “Excavar és la troballa”. ◆◆

Els poemes pels quals Pons Alorda donaria el braç

◆◆◆◆◆ **C.R.**

S’anuncia com el seu “cúmul de passions”. Jaume C. Pons Alorda (Caimari, 1984) ha condensat en 39 poemes, la majoria tan breus com intensos, la torrencial manera que té de treballar la literatura. I és que, segons confessa, per a *Riu, bèstia* (Lleonard Muntaner Editor, 2021) tenia fins a 333 poemes, escrits entre 2005 i 2020. “Era massa bèstia, se’m va descontrolar. Així que em vaig demanar quins són els poemes pels quals jo donaria un braç. Són aquests 39”, confessa l’escriptor. Torrencial perquè, en aquests quinze anys, Pons Alorda ha publicat quinze títols més de poesia, quatre de narrativa i ha traduït nou obres del pes de *Fulles d’herba* de Walt Whitman o *El prelude* de William Wordsworth. “Ja ho sé, som una bèstia”, comenta. I sembla que riu.

Quan va començar a pensar en el llibre, el títol havia de ser *Riu bèstia*, perquè “volia que el riu tingués una identitat animal. Però la coma al mig feia el títol més polisèmic”, diu. De fet, fa referència a un riu i li dedica un po-

ema, però també invoca i sobretot s’invoca: “La bèstia ha de riure per no perdre la llibertat salvatge”. Admet que hi ha moltes bèsties, al llibre: “Una d’elles soc jo. Aquest *Riu, bèstia* també és una invocació a mi mateix, per dir-me que no em prengui les coses tan a la valenta. Que sí, que hi ha coses importants per mi a la vida, però que els altres no ho considerin així no em pot llevar la son, no puc ni vull imposar una manera de pensar. La poesia és una forma de llibertat, és la meua manera de veure el món, sense que això hagi de condicionar la resta”.

És per això que Jaume C. Pons Alorda defineix *Riu, bèstia* com un llibre de “biopoemes polítics”. L’element clau és la vida i són polítics perquè són posicionaments. És posiciona l’escriptor amb la natura, l’aigua, l’administració de la brossa, la relació amb els animals i com ens els mengem –en un poema que no dubta a qualificar de “vegà”– o el dret a decidir: els versos de *La llei de resistència* estan escrits just després de l’1 d’octubre del 2017.

MANOLO GARCÍA

Resulta significatiu que el llibre comenci amb un poema de dos versos: “No són poemes, són solucions”. A més d’anticipar el posicionament de les pàgines següents, l’autor confirma que així també entén la poesia. “Per a mi la poesia és una solució, una manera de viure, d’entendre el món. No puc separar la poesia de la vida. Soc al món en tant que soc poesia. Si visc és perquè escric. La nostra generació vivíem exaltats amb la idea que tot és poesia, i ho crec fervorosament. La poesia ho és tot, i tot pot ser poesia”.

Pons Alorda s’ha volgut acompanyar d’Ester Xargay, que signa l’epíleg. És també el posicionament de qui se situa al costat de la poesia experimental, i remou l’inesborrable record de l’estreta relació amb Carles Hac Mor, amb l’exaltació i la incontinença. Això que el seu setzè llibre de poemes denota contenció: “És absolutament cercat. No hem d’oblidar que un riu existeix perquè hi ha uns canals de contenció que marquen el seu camí. És un viatge cap a la maduresa”. ◆◆